

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: S. G.**, nar. „X“, státní příslušnost Arménská republika, bytem „X“, zastoupeném Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem v Praze 1, ul. Opletalova č. p. 25, PSČ 110 00, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů č. p. 1634/3, poštovní schránka 155/SO, PSČ 140 21, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2013, č. j. MV-17480-3/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 19. 3. 2013, č. j. MV-17480-3/SO/sen-2013, kterým žalovaný zamítavě rozhodnul ve věci odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 15. 12. 2012, č. j. OAM-9925-17/PP-2012, jímž bylo dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastaveno řízení ve věci žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu ust. § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“),

s odůvodněním, že žalobce v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení.

Žalobce v žalobě uvedl, že dne 27. 8. 2012 podal žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. K této žádosti přiložil fotokopii cestovního dokladu, originál smlouvy o zdravotním pojištění, kopii oddacího listu, kopii nájemní smlouvy a další doklady. Dne 11. 9. 2012 byl však správním orgánem I. stupně vyzván k odstranění vad žádosti, resp. doložení originálů cestovního dokladu, oddacího listu, nájemní smlouvy a nového potvrzení o zdravotním pojištění, neboť jím předložené již zaniklo. Žalobce prostřednictvím svého zástupce doložil originál nájemní smlouvy a zároveň požádal o prodloužení lhůty k doložení ostatních dokladů, neboť se v té době nacházel ve svém domovském státě a nebyl schopen je v tak krátké době opatřit. Správní orgán I. stupně této žádosti vyhověl. Zastupitelský úřad v Tbilisi však následně nepřijal žádost žalobce o krátkodobé vízum, a to i přes podanou stížnost na jeho postup. Žalobce proto správní orgán I. stupně požádal znovu o prodloužení lhůty k doložení uvedených náležitostí, této žádosti ale již nebylo usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 2. 11. 2012, č. j. OAM-9925-14/PP-2012 vyhověno a prvoinstanční orgán řízení zastavil. Takovýto postup však žalobce hodnotí jako nepřiměřený, nevhodný, formalistický a v rozporu se zásadou dobré správy a zásadou materiálního právního státu, neboť zde neexistoval důvod, řízení co nejdříve uzavřít. V neposlední řadě se takový přístup správního orgánu I. stupně dá považovat za v podstatě sofistikované odůvodňování zřejmé nespravedlnosti, jak již mnohokrát judikoval Ústavní soud.

Žalobce rovněž nesouhlasil se závěrem žalovaného, že záleží toliko na rozhodnutí správních orgánů, zda žádosti o prodloužení lhůty vyhoví či nikoliv. Uvedený postup sice nepochybně spadá pod tzv. správní uvážení, ale ani to nemůže být neomezené. Jestliže proto správní orgán I. stupně disponoval vědomím toho, z jakých důvodů nemůže požadované doklady včas doložit, měl se touto skutečností ve svém rozhodnutí zabývat, resp. srozumitelně formulovat úvahy, z jakých důvodů není nepřítomnost žalobce dostatečným argumentem pro vyhovění prodloužení lhůty. Místo toho ale prvostupňový orgán pouze bez dalšího konstatoval, že stanovená lhůta je reálně splnitelná. Jeho rozhodnutí tak lze považovat za nepřezkoumatelné.

Závěrem žalobce k žalovaným v napadeném rozhodnutí odkazovanému judikaturnímu rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2010, sp. zn. 10 Ca 236/2008, uvedl, že názor v něm vyjádřený, tj. že rodinný příslušník občana Evropské unie je povinen podat žádost o povolení k přechodnému pobytu toliko do 3 měsíců ode dne vstupu na území, je již překonaný a zcela rozporný s Listinou základních práv a svobod i Evropské úmluvy. Dle žalobce totiž nelze právo na vstup a pohyb občanů Evropské unie a jejich rodinným příslušníků časově omezovat.

S ohledem na uvedené skutečnosti proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil a vrátil jej žalovanému k novému projednání.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě shrnul řízení před správním orgánem I. stupně a k námitkám žalobce uvedl, že prvoinstanční orgán požadoval doložení cestovního dokladu, dokladu o zdravotním pojištění, dokladu o zajištění ubytování, oddacího listu a nově vyplněného tiskopisu žádosti. Dne 24. 9. 2012 však byla právním zástupcem žalobce předložena toliko smlouva o nájmu bytu. Dle žalovaného jestliže právní zástupce žalobce

převzal jeho zastoupení a věděl-li o nutnosti předložení požadovaných dokladů, lze důvodně předpokládat, že převzal i jeho zastoupení týkající se splnění uvedené povinnosti. Správní orgán I. stupně proto postupoval zcela v souladu se zákonem, když řízení pro neodstranění vad podání ve lhůtě zastavil.

Na základě shora uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že žalovanému bylo známo, že žalobce v době projednávání žádosti o povolení k přechodnému pobytunepobýval na území České republiky, ale ve svém domovském státě. Nikoliv ale ze své vůle, ale proto, že mu ze strany zastupitelského úřadu nebylo vydáno vstupní vízum. Nemohl tak řádně kooperovat se správním orgánem a jeho požadavek na prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti tak lze považovat za zcela legitimní. Nemohl tudíž předložit ani originál cestovního dokladu, když pobýval mimo Českou republiku, ani doklad o zdravotním pojištění, které v danou dobu neměl důvod uzavírat. Rovněž požadavek na předložení nově vyplněného tiskopisu a doložení oddacího listu od zvláštní matriky v Brně, pakliže správní orgán I. stupně disponoval ověřeným překladem kopie oddacího listu z Arménie, jistě nelze za daných okolností požadovat za tak závažný, aby byl příčinou zastavení řízení. Nadto požadavek na připojení oddacího listu není specifikován jako zákonná podmínka žádosti o povolení k přechodnému pobytu.

Žalobce uzavřel, že správní orgán I. stupně nepostupoval s ohledem na ochranu práv a oprávněných zájmů žalobce a jeho rozhodnutí je tak nepřiměřené, neúčelné, formalistické a ve svém důsledku nespravedlivé a nezákonné.

Při ústním jednání před soudem konaném dne právní zástupce žalobce setrval na žalobních námitkách. Zdůraznil přitom, že žaloba byla podána důvodně, neboť rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou vůči žalobci nepřiměřená a zjevně překračují míru správního uvážení. Žalobce sice nedoložil ke své žádosti veškeré náležitosti, nicméně se tak stalo z legitimních důvodů, které jsou objektivního charakteru, přičemž tuto skutečnost sdělil žalované straně a požádal o prodloužení lhůty k doložení nezbytných náležitostí. V této souvislosti zdůraznil, že žalobce nemohl přicestovat do České republiky ze země svého původu, a to pro pochybení zastupitelského úřadu v Tbilisi, třebaže byl rodinným příslušníkem občana EU. Správní orgán měl setrvat v dalším přerušení řízení, když by tím nebyl ohrožen či porušen žádný veřejný zájem.

Žalovaný se z ústního jednání před soudem písemně omluvil s tím, že výslovně souhlasil, aby se jednání uskutečnilo v jeho nepřítomnosti.

Napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno

přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání dospěl soud k rozhodnutí, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 28. 8. 2012 podal žalobce žádost o povolení k přechodnému pobytu. Jako účel uvedl „sloučení s občanem Evropské unie“. K žádosti připojil 2 kusy pasové fotografie, kopii cestovního dokladu, doklad o zdravotním pojištění cizince s pojistnou dobou do 31. 8. 2012, kopii oddacího listu s úředním překladem do českého jazyka, kopii smlouvy o nájmu bytu nalézajícím se v obci „X“, uzavřené mezi ním a jeho manželkou na jedné straně a panem L. L. na straně druhé dne 1. 8. 2012, a plnou moc právního zástupce Mgr. Petra Václavka. Dle informačního výpisu z katastru nemovitostí zajištěného správním orgánem I. stupně byla vlastníkem stavby č. p. „X“ ke dni 30. 8. 2012 obec „X“. Dne 7. 9. 2012 proto správní orgán I. stupně vyzval žalobce, aby ve lhůtě 15 dní od doručení této výzvy doložil originál cestovního dokladu, doklad o zdravotním pojištění, neboť předložený pozbyl platnosti dne 31. 8. 2012, doklad o zajištění ubytování na území, když bylo zjištěno, že vlastníkem předmětného bytu není pan L. L., ale obec Chlumec, dále předložení českého oddacího listu vydaného zvláštní matrikou v Brně a nově vyplněného tiskopisu žádosti, jelikož v původní nebyly řádně vyplněny některé údaje vyžadované ust. § 87x odst. 2 písm. a), b), c) zákona o pobytu cizinců. Výzva byla právnímu zástupci žalobce doručena dne 11. 9. 2012. Současně s tím správní orgán I. stupně řízení o žádosti přerušil.

Dne 25. 9. 2012 sdělil právní zástupce žalobce prvostupňovému orgánu, že se žalobce v současné době nachází na území domovského státu, a není schopen požadované doklady ve lhůtě předložit. Za účelem odstranění vad žádosti proto požádal o poskytnutí lhůty 15 dní a v případě, že by předložený oddací list z Arménie dle názoru správního orgánu nesplňoval zákonné požadavky, o prodloužení lhůty na 60 dní za účelem jeho vyžádání od zvláštní matriky v Brně. Spolu s žádostí zástupce žalobce předložil originál shora uvedené smlouvy o nájmu bytu s pronajímatelem panem Lűfnerem. Usnesením ze dne 1. 10. 2012, č. j. OAM-9925-9/PP-2012, správní orgán I. stupně rozhodnul tak, že se lhůta k předložení požadovaných dokladů prodloužuje do 31. 10. 2012. Protože však žalobce nebyl schopen svou povinnost splnit, posledního dne nové lhůty znovu požádal o její prodloužení o 15 dní z důvodu průtahů při obstarávání dokumentů ze strany jiných orgánů veřejné správy. Dne 2. 11. 2012 ověřil správní orgán I. stupně telefonicky na zvláštní matrice v Brně, že žalobce ani jeho manželka žádost o vydání oddacího listu nepodali. Současně bylo zjištěno, že pro vyřízení uvedeného požadavku je stanovena lhůta 30 dní, ve zvláště složitých případech 60 dní. S ohledem na to prvoinstanční orgán usnesením ze dne 2. 11. 2012, č. j. OAM-9925-14/PP-2012, opakované žádosti žalobce o prodloužení lhůty nevyhověl a řízení shora uvedeným rozhodnutím zastavil.

V odvolacím řízení žalobce ke svému tvrzení o nemožnosti vycestovat z Arménské republiky předložil stížnost ze dne 9. 11. 2012 na postup zastupitelského úřadu v Tbilisi v Gruzii a odpověď Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 28. 11. 2012. O odvolání rozhodnul žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítnul a v odůvodnění

uvedl, že správní orgán I. stupně dle jeho názoru žalobci poskytnul dostatečnou lhůtu pro doložení požadovaných dokladů, přičemž na její opakované prodloužení není nárok.

Dle ust. § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.

Dle odst. 2 citovaného ustanovení je k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b), a doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

Dle ust. § 87a odst. 2 zákona o pobytu cizinců se k žádosti o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území občan Evropské unie předloží a) cestovní doklad, b) doklad potvrzující účel pobytu, jde-li o zaměstnání, podnikání nebo jinou výdělečnou činnost anebo studium, c) fotografie, d) doklad o zdravotním pojištění; to neplatí, je-li účelem pobytu zaměstnání, podnikání nebo jiná výdělečná činnost, a e) doklad o zajištění ubytování na území.

Dle ust. § 45 odst. 2 správního řádu nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit.

Dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.

V dané věci žalobce jako stěžejní námitku své žaloby uplatňoval přílišný formalismus žalovaného, resp. překročení správního uvážení v otázce zhodnocení objektivních důvodů, které žalobci bránily ve stanovené lhůtě předložit doklady vyžadované ust. § 87b odst. 2 ve spojení s ust. § 87a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Jak vyplynulo ze skutečností zjištěných ze správního spisu, žalobce k žádosti podané prostřednictvím svého zástupce nepředložil ze zákonem požadovaných příloh originál cestovního dokladu a dále platný doklad o zdravotním pojištění (resp. ten žalobce předložil, jeho platnost však skončila toliko 3 dny po podání žádosti). Byl proto správním orgánem I. stupně vyzván k jejich dodatečnému doložení, a to včetně oddacího listu vystaveného zvláštní matrikou v Brně, dále nového dokladu o zajištění ubytování, když bylo zjištěno, že na smlouvě o nájmu bytu předložené k žádosti je jako pronajímatel uvedena jiná osoba, než jeho vlastník, a rovněž včetně znovuvyplněné žádosti o povolení k přechodnému pobytu, neboť její původní verze neobsahovala veškeré stanovené údaje dle ust. § 87x zákona o pobytu cizinců. Pro odstranění vad byla žalobci stanovena lhůta 15 dní, přičemž následně ještě v důsledku žádosti žalobce došlo k jejímu prodloužení do 31. 10. 2012. Žalobce měl tedy hned podvkráté možnost vady svého podání odstranit.

Ze zákonné úpravy povinnost správních orgánů opakovaně prodlužovat lhůty za účelem odstranění vad podání nevyplývá a případné vyhovění žádosti tak závisí toliko na jejich správním uvážení. To ostatně nezpochybňuje ani žalobce, jenž však poukazuje

na to, že limity tohoto správního uvážení nemohou být neomezené. V daném případě tedy bylo nutné zjistit, zda správní orgán I. stupně meze správního uvážení nepřekročil.

Žalobce namítal, že z objektivních důvodů nemohl vycestovat ze svého domovského státu a řádným způsobem kooperovat s prvostupňovým orgánem. V této souvislosti lze žalovanému vytknout, že se mohl v napadeném rozhodnutí uvedenou námitkou více zabývat, nicméně její absence nezákonnost jeho postupu nezpůsobuje. Jak již naznačil správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, ani případné objektivní překážky totiž nebránily žalobci v doložení požadovaných podkladů žádosti. Je proto např. zcela lichá jeho námitka, že neměl důvod uzavírat zdravotní pojištění ve chvíli, kdy ještě na území České republiky nepobýval, neboť jeho doložení je jednou z podstatných náležitostí vyžadovaných zákonem. Toho si byl žalobce ostatně vědom, neboť k původní žádosti doklad o zdravotním pojištění sám předložil.

Stejně tak žalobci nebránilo nic v tom, znovu vyplnit žádost o povolení k přechodnému pobytu, a to buď osobně (žádost je dostupná ke stažení na síti internet), nebo prostřednictvím svého zástupce, jenž ji ostatně původně taktéž za žalobce podával. Rovněž požadavek na předložení oddacího listu ze zvláštní matriky v Brně mohl žalobce pro prvoinstanční orgán obstarat, např. prostřednictvím žádosti své manželky. Dalšího pochybení se pak dopustil tím, že ani přes výslovnou výzvu neodstranil vadu v dokladu o zajištění ubytování, když zcela ignoroval upozornění prvoinstančního orgánu týkající se nesouladu osoby pronajímatele uvedené v nájemní smlouvě s údajem o vlastnictví bytu dle katastru nemovitostí, a toliko předložil originál téže smlouvy, jejíž kopie byla již součástí původní žádosti. Z příloh žádosti tak lze toliko spekulovat nad nemožností předložit cestovní doklad, který žalobce potřeboval k vycestování ze své domoviny – i v tomto případě by nicméně jeho originál doložit možné bylo, např. jeho zasláním formou cenného psaní. I bez přihlédnutí k tomu je však nutné konstatovat, že žalobce ani přes prodlouženou lhůtu neodstranil vady své žádosti, ačkoliv tak učinit mohl a měl. Rovněž tak je zcela bezpředmětná jeho námitka, že s ohledem na nemožnost vycestovat nemohl dostatečně se správními orgány kooperovat. Žalobci nic nebránilo v tom, žádost podat až ve chvíli, kdy vstoupí na území republiky a bude si moci bez většího úsilí obstarat veškeré dokumenty – ostatně dle ust. § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců by mu k tomuto úkonu svědčila lhůta 3 měsíců. Pakliže se ale rozhodl podat žádost ještě v době, kdy v České republice nepobýval, nemůže se nyní na obtíže s tím spojené odvolávat.

Soud proto uzavřel, že správní orgán I. stupně nepřekročil meze svého správního uvážení, když v daném případě nevyhověl další žádosti žalobce o prodloužení lhůty. Za určitých okolností by sice takovýto postup bylo možné považovat za formalistický, jestliže by žadatel se správními orgány aktivně spolupracoval a toliko v důsledku objektivní nemožnosti by nebyl schopen připojit některý z podkladů, jejichž doložení nemohl předem předpokládat. To však není případ žalobce, který naopak svou aktivitu ve vztahu ke správním orgánům omezil pouze na důvody, pro které nemůže vycestovat ze své vlasti. Byl proto správný postup, jímž správní orgán I. stupně řízení o žádosti žalobce ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil.

Nad rámec své přezkumné činnosti soud směrem k žalovanému toliko poznamenává, že není správný jeho právní názor o tom, že žádost o povolení k přechodnému pobytu lze podat toliko po vstupu na území republiky. Zákon o pobytu cizinců sice v ust. § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví, že žádost o povolení je cizinec povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců

od vstupu na území, tato lhůta se však týká toliko těch cizinců, jež do České republiky vstoupí buď zcela bez víza nebo na vízum krátkodobé – tak tomu bylo např. v jím citovaném rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2010, č. j. 10 Ca 236/2008-33 (dostupném též na www.nssoud.cz). Smyslem uvedené úpravy je totiž zamezit nelegálnímu pobytu cizinců. Jestliže ale cizinec na území pobývá legálně na základě delšího pobytového oprávnění, má možnost žádost o povolení k přechodnému pobytu podat i ve lhůtě jiné, než tříměsíční (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2009, č. j. 11 Ca 153/2008-19, dostupný též na www.nssoud.cz). Analogicky proto cizinci dle názoru soudu za určitých okolností nic nebrání ani v tom, podat žádost ještě před vstupem na území, bude-li splňovat předpoklady stanovené zákonem. Uvedený názor žalovaného v dané věci však neměl na rozhodnutí o zastavení řízení vliv, když k němu došlo nikoliv z důvodu předčasně podané žádosti, ale s ohledem na to, že žalobce nedoložil požadované podklady žádosti. Soud proto k němu nepřihlížel.

Na základě veškerých shora uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a tudíž ji výrokem ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem 25. května 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová